

næsten utilregnelig. Det er jo sikkert nok, at denne Mand har vist sig i høj Grad naiv, forfjamsket, konfus, men det var ærlig talt noget, som alle vi, der have siddet her sammen med ham, vidste i Forvejen. Hans Naivetet var grænseløs. Jeg husker, at da vi fra vor Side for nogle Aar siden vare inde paa at gøre al den Modstand, vi formaaede, mod Prygleloven og derfor talte meget kraftigt mod et lille Lovforslag, der stod først paa Dagsordenen, et Forslag om Præste-, Degne- og Klokkerpenge her i København, talte længe og talte energisk . . . (*Sabroe*: og godt) . . . og godt tror jeg ogsaa, ikke mindst fra det ærede Medlems Side, mod denne Lov, men da unægtelig Smilene begyndte at brede sig paa alle Ansigter, eftersom denne Forhandling trak ud, var det daværende ærede Medlem for Nykøbing Falster (K. Bjerre) den eneste, som rejste sig op og tog denne Forhandling fuldt alvorligt, ikke blot i den Betydning, vi lagde deri, men ganske naivt, og gav sig til at holde en stor Tale mod en Udvikling, jeg havde givet af Forholdet mellem Kirke og Stat.

Men det andet Kongevalg var jo langt alvorligere. For dette bærer Ministeriet i endnu højere Grad det politiske Ansvar, ogsaa naar der senere indtraf Uheld. Der var Forholdet nemlig det, at Regeringen var advaret. Det er kommet frem, og jeg antager, at der er et Medlem — eller rettere jeg er sikker paa, at der er et Medlem i denne Sal, som vil kunne bekræfte det, at under det forrige Ministerium var denne Mands Udnævnelse til kongevalgt paa Tale, men efter en Samtale mellem Ministeriets Chef og nogle Mænd eller i alt Fald een Mand, der kendte vedkommende Mand godt, opgav man det. Vi ville maaske under den kommende Forhandling kunne faa nogle Oplysninger derom. Jeg ser, at den højtærede Konseilspræsident smiler. Maaske har han i sin Besiddelse en lille Bog, en Protokol, af hvis Indhold vi tidligere have haft den Glæde at faa nogle interessante Oplysninger. Der er for Resten det mærkelige, saa vidt jeg ved, ved denne Protokol, at skønt den efter min Mening retmæssig maa tilhøre Chefen for det foregaaende Ministerium, skal den endnu den Dag i Dag være i Besiddelse hos Chefen for det nuværende Ministerium. Men det faar være en Ting for sig, hvordan Ministeriet omgaas Ejendomsretten, det kommer i denne Sammenhæng ikke mig ved. Men i hvert Fald var der paa et tidligere Tidspunkt fremkommet saa meget om denne Mand, at Ministeriet burde have

været noget varsomt. Jeg bebrejder Regeringen, at man, da der fremkom Klager over ham, i Stedet for at undersøge dem fra Justitsministerens Side skred ind imod disse Klager. Jeg bebrejder Konseilspræsidenten, at han her i Tinget gik i moralsk Kaution for denne Mand og mente, at havde Rigsdagen mange af den Slags, var den vel holden. Det har nu senere vist sig, at havde Rigsdagen mange af den Slags, var den vel rejst.

Se, disse Kongevalg ere ikke rent tilfældige Uheld. Nej, de bunde dybere. Overhovedet, et Ministerium og enhver, der sidder i saadanne Uheld, kan vistnok, naar han gaar til Bunds i Sagen, tilskrive sig selv langt dyberegaaende Aarsager dertil. Mig forekommer det, at disse kedelige Uheld ere Udslag af det personlige Vennehensyn, af det Kammeraderi, som vi desværre have set alt for meget af, hvor der har været Tale om Embedsbesættelser, om Valg fra Ministeriets Side osv. De ere Udslag af et Regeringssystem, som dette Ministerium desværre er ved at komme mere og mere ind paa.

Jeg vil her dvæle en lille Smule ved den højtærede Justitsministers Administration. Jeg synes, at hele det Bevillingssystem, han er kommet ind paa, er af den Art, at det ikke kan bidrage til at fremme en sund offentlig Moral her i Landet. Der væves fra den Side Privatøkonomi og offentlige ministerielle Handlinger sammen paa en Maade, der efter min Mening er højest uheldig. Det begyndte allerede den Gang, da den højtærede Justitsminister modtog sit nuværende Embede uden at have givet Afkald paa visse Stillinger, der i hvert Fald tidligere, selv under Højres Regering, ikke ansaas forenelige med en saadan offentlig Virksomhed. Ærede Medlemmer huske alle, at den højtærede Justitsminister blev forespurgt, hvorvidt han vilde give Afkald paa sin Stilling som Formand for den sjællandske Bondestands Sparekasse, men offentlig gav det højst mærkværdige Svar, at han ikke havde Raad dertil, han kunde ikke leve af Ministergagen alene. Det var det første Tegn paa, at vi vare ved at komme ind i Tilstande, som jeg tror, mange finde højest uheldige.

Allerede under denne Forhandling har baade Socialdemokratiets Ordfører og senere det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) fremdraget denne mærkværdige Praksis, der er i Færd med at udvikle sig med Hensyn til Bevillinger, og de have her nævnt Biografteaterbevillinger. Bio-